

награда на родителитѣ си! Но тѣ сж рѣдки. Има други, и тѣ сж болшинството, у които има борба мѣжду свободата и семейството: тѣ не избѣгватъ отъ погрѣшкитѣ, но ги поправятъ; тѣ често забравятъ семейството, но се връщатъ у него съ удоволствие. За тия не трѣбва никакъ да се страхуваме, доброто ще надвие на злото. Има други на които семейството е станжло досадно, тѣ го поѣщаватъ противъ волята си; бащата, майката или сестрата сж досада за тѣхъ; а, мѣжду това, нищо не е изгубенно още, ако тѣзи досада която причинява семейството не е друго освѣнъ срамътъ да се яви прѣдъ него; защото този срамъ, това страдание отъ порокътъ въ присѣйствието на семейството, е едно благоговѣние къмъ святостъта на домашний животъ. Но ако този момтъкъ дойде до онѣзи точка щото да не се бои даже и отъ този срамъ, ако той подлага безъ смущение нечестивото си чело на цѣлувкитѣ на майката или на сестрата, ако семейството му досажда безъ да го прави да се черви, и ако, като желае да напусне семейството, той иска да се освободи отъ досадата, а не отъ биението на съвѣстъта, тогава всичко е загубено, освѣнъ ако стане нѣкоя отъ онѣзи ненадѣйни революции които по нѣкога се извършватъ и въ най затѣпалитѣ сърдца чрѣзъ нѣкое чудо отъ Провидението.

Младежитѣ може-би ще си помислижтъ че имъ съмъ говорилъ твърдѣ строго; но азъ можахъ да употрѣбѣжъ языкъ още по строгъ, языкътъ на строгата нравственностъ, който се задоволява да казва: Това си длѣженъ да направишь, онова не си длѣженъ да напра-